

اعتصاب کارگران شرکت واحد تهران ، آغازی مبارک کارگران عضو سندیکای اتوبوسرانی شرکت واحد فریاد برمی آورند: عشق آغاز شد!

امیرجوهری لنگرودی
amir_1@hotmail.com

وقتی امام جماران " اعتصاب " را غیرقانونی اعلام می دارد . قاضی اش حکم جلب صادر می کند تا فعالان سندیکایی را مرعوب نماید . بالطبع این عمل به قداره بندانی یاری می رسانند، که پیشتر با داغ و درفش ، زنجیروتیغ موکت بری به جان فعالان سندیکای اتوبوسرانی افتادند و خنجر کشیدند تا کیان اسلام برحافظه " خانه ضدکارگر " و " شوراها ی اسلامی کار " حک شده بماند و مهر ایجاد تشکل مستقل به تاریخانه سپرده شود!!

جنبش سندیکایی ایران از دیرباز تا کنون، داغ چنین یورش و ترکتازی هارا به دفعات برپیشانی خود داشته و هر بار روسیاهی بر چهره کننده گانش مالیده شد.

هر روز که به عمر این رژیم افزوده می شود، آن کسانی هم که نیمچه امیدی به بوداین جنابان داشتند، متقاعد می شوند که این رژیم، هر نوع اصلاحش، در مرگ آن نهفته است. نومیدی توده طالب نان و آزادی ، از بهبود اوضاع زندگی و دستیابی به حقوق اولیه شان در این نظام، نارضایتی تلنبار شده و انفجاری شان در حالی رو به شدت و گسترش است که شرایط سیاسی، اقتصادی ، اجتماعی با سرعتی تصاعدی وخیم تر و تحمل ناپذیرتری گردد.

آنانی که تا دیروز مدعی بودند با روش های قانونی می توان راه بهبود اوضاع را باز نمود، نه تنها حاضر نشدند، توده ناراضی را به امکانات و ابزارهای دفاعی شان مجهز کنند بلکه هر بار توده دانشجو، زنان، جوانان، معلمان ، پرستاران، بیکاران، کارگران و روشنفکران آزادی خواه، اقلیت های ملی و مذهبی و تهیدستان شهری و روستایی، پا به پیش گذاشتند تا حق خود ستانند، حتی حکومتیان آویزان بر 20 میلیون رای، از عواقب پیشروی هریک از اینان، ترسیدند تا در نهایت در بن بست همان قانون و قانون گرایی گیر افتاده و از پا درآمدند و خود آتش بیار، یک مشت سپاهی و امنیتی و اطلاعاتی در تمام ارکان کشور شدند.

آنروز که قاضی مرتضوی ، پا ی قتاله خود را بر گلوی زهرا کاظمی فشرد تا جلوی عمل جسارت آمیز هنر عکاسی اش را سد کند تا دنیا از گلوگاه اوین این فصابخانه عاشقان زندگی ، بی خبر نگه داشته شود، نا کارآمدی راه و روش قانونی جواب نگرفت و قاتل و قاتلان در صحنه رودر رویی ها جا خوش کردند و جسد کاظمی با کمال وقاحت به زیر خوار ها خاک سپردند تا هیچ نشان وردی از جنایت صورت گرفته باقی نماند.

آنچه دیروز رای کاظمی اتفاق افتاد و بعدتر برای آن دیگران و از جمله اکبر گنجی که خود روزگاری کبابه اینان می کشید، یا پرونده سازی کثیف و کذایی که برای وکیل خانواده های سلسله قتل های سیاسی زنجیره ای دکتر ناصر زرافشان فراهم ساختند تا پرونده و مجاری پیشروی آنها به بایگانی بسپارند. نشان از عمق دستگاه فساد آمیز است که برای بقایش چاره ای جز ایجاد رعب و وحشت ، دستگیری ، زندان ، شکنجه، اعدام و تبعید نمانده است.

در مقابل و در شرایط یک بحران و بن بست همه جانبه سیاسی - اقتصادی، فرار و پیدن اعتراضات مردم به اعتصاب عمومی سیاسی یکی از کارسازترین احتمالات در چشم انداز پیکار طبقاتی علیه طبقه حاکم است.

وقتی صبح پنجشنبه اول دی ماه 84، آنگاه که ائمه جماران به نماز ایستاده است که جاهلان دیو صفتش با لباس شخصی و در زعامت قاضی شرع انور، به منازل فعالان سندیکایی یورش برند و هشت تن را دستگیر می کنند، کامپیوتر و وسائل مربوط به سندیکا را ضبط و ربط می نمایند، نشانه این است که اسباب چینی می کنند تا کار و هرنوع پیشروی فعالان سندیکایی را ببندند.

در چنین هنگامه ای " خانه ضدکارگر " سکوت مرگباری را پیش می گیرد تا ضامن تیغ موکت بری دیناسوری چون حسن صادقی که در برابر جسارت و ایستادگی منصور اصائلو رئیس سندیکا که زبان سرخ این کارگر جسور را نشانه گرفته بود، این بار بر پایه چنین یورش ایلغارانه ای، دما

سنج سندیکا مستقل اتوبوسرانی شرکت واحدتهران و کل حیات آنرا نشانه رفته اند. اینان هراس شان ، تنها از سازمانیابی تشکل مستقل کارگران و زحمتکشان است. شکل گیری هر طرف مستقلی، جام مرک را بکام اینان نزدیک می سازد. تهاجم به کارگران تنها برای ایجاد رعب و وحشت کاذب در جامعه و انداختن هراسی بی شائبه در درون خانواده های کارگری وزحمتکشان سراسر ایران و پرونده سازی های سیاسی برای روزمبادا است !

چنین شد که کارگران عضو سندیکا به نشانه جانبداری از برگزیده گان خویش، ودراعتراض به موج دستگیری هارئیس و اعضاء هئیت مدیره و اعلان آزادی بی قید و شرط دستگیر شده گان، عزم شان را برای یک زورآزمایی حساب شده در کمترین زمان ممکن به میدان کشاندند. خود گویند:

یا علی گفتیم ؛ عشق آغاز شد !!

بواقع عشق آغاز شد. ک ضربآهنگ حساب شده درده منطقه پرورفت آمدترافیکی تهران، جلاداوین (قاضی مرتضوی)مجبور گردیدبخش وسیعی ازفعالان دستگیرشده صبح امروز(یکشنبه 4 دی) آزاد سازد. هرچندمنصور اصانلو دریند است وتعداددیگری دستگیرشدند. ولی آن یورش شبانه و این عقب نشینی برای آزاد ساختن دستگیر شده گان، آغازعشقی شیرین کام است.

یورش به سندیکا، یورش به تمامی دستآوردهای تاکنونی کارگران شرکت واحد است که در این دوره برای احیای آن قدم های اساسی برداشتند.

همه ما نیک می دانیم درکشوری بمانندایران که جو پلیسی و سرکوب عنان گسیخته حاکم است، حاکمیت سرمایه داری جمهوری اسلامی ایران، اعتراضات سیاسی را بر نمی تابد. مردم عادی نیز با توجه به شناختشان از این نظام و شمشیر خون چکان اش، به راحتی حاضر به هزینه کردن و بی گذار به آب زدن نیستند. درشرایطی که اعتصاب صنفی، عملی ممنوع و خلاف شرع و کاری غیر قانونی است که می تواند تاوان سنگینی در پی داشته باشد، حال که کارگران پای به میدان عشق نهاده اند ودست از کارکشیده اند. نیاداز آنان توقع داشت که درخیزش اعتصاب خود، شتاب به خرج دهند!

پیشروان سندیکا در کنار قدرت عظیم راننده گان دست از کارکشیده، اعلان داشته اند تا آزادی بی قید و شرط همه دستگیر شده گان وتامین خواسته های خود که بیش ازهرچیز حقانیت موجودیت مستقل سندیکاست ، دست ازاعتصاب نخواهند کشید!

نکته قابل توجه همین جاست ؛ تا زمانی که جنبش اعتصابی به درجه ای ازگسترده گی و عمومیت نرسیده باشد که آثارسراسیمگی درحکومت و کارفرما ومدیرعامل شرکت اتوبوسرانی، در درون خیمه همه عوامل ضداعتصاب آشکارگردد، ودر درون عمده نظام دشواری کنترل و مهار و حتی سرکوب گسترده مشهود نگردد، قاعدتا شتاب بخشیدن به اعتصاب زودرس خواهد بود. این اعتراض ناگزیراست با منطق ودرس آموزی ازتحرکات پیشین سندیکا، با محمل ها وبا پوشش صنفی پیشروی کند. چراکه این خود تاکتیک آگاهانه و هوشیارانه ایست که هرنوع حربه ادعایی رژیم سرمایه و عمده کارد بدست آنرا خنثی می کند.

امروز در سراسر بازجویی ها از دستگیر شده گان ، آنانرا به عمل سیاسی دست یازیدن و بااین سوی جهان مربوط می دانند. درشریطی که راه مطبوعات مستقل بر روی اعتصابیون شرکت واحد بسته است . جرم فعالان کارگری تماس با رادیوهای فارسی زبان، مراکز جهانی، وچرایی دفاع سازمان ها و احزاب از آنان است.

پس لازمه خنثی نمودن، چنین پرونده سازی ها، توجه به عمومیت بخشیدن وگسترده تر ساختن جنبش اعتصابی است که همین گسترش شرایط را برای سیاسی تر شدن آن مساعد می نماید!

اخبار دریافتی تا حالا مؤید این است که بخش هایی ازآزادیخواهان ایران ازجمله :بیانیه کانون نویسندگان ایران ، بخشهایی از جامعه جوان دانشجوی کشور، بخشهایی از کارگران ایران خود رو، کمیته هماهنگی برای ایجاد تشکل کارگری، تعداد دیگری ازتشکل های کارگری در کرمانشاه،گیلان و ... ،بخش وسیعی از وبلاگ های مستقل ، لوگوی سندیکا را دروبلاگ های خود قراردادند. این عمل پوشش خبری وسیع و گسترده ای درسطح شبکه اینترنت جهانی برای این اعتصاب بوجود آورد. درخارج ازکشور - علیرغم تعطیلات ایام کرسمس - با

کوشش فعالان کارگری و سیاسی چپ، این اعتصاب طی یک روز، پوشش خبری خوبی پیدا کرده و اطلاعیه های پشتیبانی چندی بدست آمده است. و این کار همچنان به حدت همه جانبه ای بجلو می رود.

اما این همه کار نیست. هنوز در قدم های اولیه هستیم. اگر این اعتصاب می بایست به منزله شریان حیاتی عمل کند که نظام را به فلج بکشاند و از نفس بیاندازد. لازم می نماید که جدا از تلاش خود اعضاء سندیکای اتوبوسرانی شرکت واحد، دیگر عرصه های کلیدی تر، از جمله: شبکه های حمل و نقل کالا، کامیون ها و راننده گان باراندازها و بنادر، شبکه راه آهن و کشتی ها، کارگران مطبوعاتی یکی پس از دیگری به حرکت درآیند. در این مرحله تاکسی ها و شخصی ها از اعتصاب شکنی دست بکشند - امری که امروز رژیم و نیروی انتظامی از آن به شکل وسیع در سطح مطبوعات دولتی سودبرد - تا اسباب شکنندگی درونی این اعتصاب، که تنها منافع سرمایه داران و نیروهای ضدتشدکلات مستقل کارگری را معنی می دهد، توسط خود شما که جزئی از زحمتکشان جامعه هستید، فراهم نیاید!

بدین تردید اعتصاب در چنین مجموعه ای، می تواند اعتماد مردم را با خود همراه کند، بخشاء اعتصاب دانشگاهها، مدارس، پزشکان، وکلا، روزنامه نگاران و چرخه صنعتی مادر کشور (نفت و گاز)، هواپیمایی و شبکه مخابرات دولتی، بانک ها و نیروگاههای تولید و غیره را در مرحله بعدی با خود همراه گرداند و اسباب شکنندگی نظام را فراهم آورد.

مابرای این کار به هماهنگی و هدایت متمرکز و سازمانیابی مستقل سراسری احتیاج داریم. برای تحقق این چنین کار سترگی باید از همین امروز و در همین دوره تدارک، با ایجاد انواع کمیته های اعتصاب در مناطق مختلف زیست و کار، صندوق های همیاری مالی به کارگران - در داخل و خارج کشور - انواع کمیته های پشتیبانی با در نظر گرفتن تعدد گرایشات در درون مبارزه طبقاتی، فارغ از رنگ ایدئولوژیک و مسلکی، شبکه های ارتباطی و خبررسانی و رسانه ای فراهم آوریم، باید رادیو های چپ و سایت های آنان، بیشترین ظرفیت خود را به پوشش خبری این اعتصاب در آورند. در خارج از کشور با پوشش سازماندهی کمیته های دائم دفاع از مبارزات کارگران ایران، در سطح شهر و کشورها، هماهنگی های لازم را برای پشتیبانی هر چه وسیع تر از مبارزات زحمتکشان ایران باید بکار گرفت و در این راه از هیچ اقدامی فرو گذار نکرد. باید پایداری اعتصابیون را پاس بداریم و آنان را تا وصول خواسته هایشان تنها نگذاریم. می توان و باید با اعتماد آفرینی در بین مزد و حقوق بگیران جامعه و هدایت توده میلیونی جامعه و سازمانیابی اعتصابات عمومی سیاسی، حکومت را بر حکومت گران نا ممکن سازیم.

یکشنبه 4 دی 1384 برابر 25 دسامبر 2005